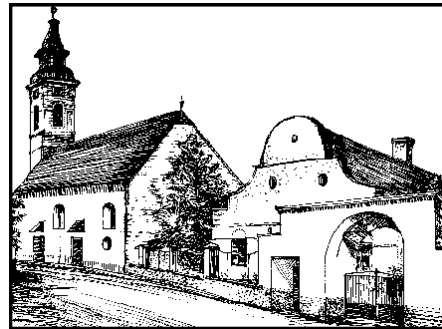

KENESI és AKARATTYAI Gyülekezet

XXXI. évfolyam 1. szám – 2023. Húsvét

A BALATONKENESEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉRTESÍTŐJE

Az elhengerített kő

„...és erről beszéltek egymás között: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról? Ekkor felnéztek, és látták, hogy a kő el van hengerítve. Pedig az igen nagy volt.” (Márk evangéliuma 16,3-4)

A feltámadás idei ünnepén újra csak arról szól az Ige, hogy mit jelent nekünk húsvét öröme. Miért kellene valóban ujjongó szívvel, felszabadultan ünnepelnünk?

Ehhez egy „kép”-et, egy sokatmondó tárgy képét hadd használjuk fel, ami kétszer is felbukkan alapigénkben: a kő. A kérdést: „Ki fogja nekünk elhengeríteni?” a sír felé hajnalban siető asszonyok tesszik fel, mikor rádöbbennek, hogy bármennyi jószándék, igyekezet is van bennük, útjukat akadály állja.

Odaérve azonban döbbenet tapasztalják, hogy már választ is kaptak, az akadály elhárult: „el van hengerítve”.

A kő, ami a sziklasír bejárata előtt állt hatalmas, mozdíthatatlan, embermagasságú szikladarab, amely elzárta az utat. Nekünk, ma élő tanítványoknak, is vannak ilyen élet-akadály szikláink.

Ilyen kő lehet emberi életünk beszűkült, korlátolt volta, tehetetlensége. Amikor be vagyunk zárva a mindennapi taposómalomba, és nincs időnk a fejünket felemelni sem, nincs erőnk a mókuserékből kilépni sem.

Reménytelen, hogy kiutat találjunk kényszerpályáinkról. Tehetetlenek vagyunk előítéletekkel, anyagi helyzetünkkel, betegséggel szemben, saját megkötöttségeinkkel szemben, hiába minden elhatározás, fogakozás.

Ilyen halott kődarab minden pót-
cselekvésünk. Az asszonyok azon a

reggelen a drága halott bebalzamoszásának szertartásával próbálnak vigasztalódni. Nincs élő hit, marad a pót-
cselekvő önvigasztalás, szokások, beidegződések, istenpótlék szenvedélyek...

A csodálatos angyali jelenés, a diadalmas örömhír ellenére az asz-
szonyok szívében a félelem uralkodik. Hiába az angyal bátorítása, vigasztalása, remegve és döbbenet-
ten futnak el, és egy szót sem szólnak senkinek, mert félnek.

A félelem iszonyú sziklája nehe-
zedik a szívünkre, és megdermeszt, megbénít, nem enged a szorításából. Félelmünk sorstól, jövőtől, változásoktól és következményektől, szenvedéstől, betegségtől, és per-
sze emberektől...

A kő azonban nemcsak előttünk magasodhat, de bennünk is lehet: a szívünk, a hitetlenségünk. Kőszív, a lelki halál állapota. „Milyen rest a szívetek arra, hogy elhiggyétek az ígéreteket!”- feddi az Ige a tanítványokat. Jogosan, hiszen Jézus követői a nehéz pillanatokban elfordul-
tak Tőle, elaludtak, elárulták, megtagadták, kételkedtek...

De mi, mai tanítványok sem va-
gyunk különbe, nekikeseredett gyászainkkal, csupán szomorú em-
lékezésről szóló sírköveinkkel, ha-
lott reménységünkkel. El tudjuk-e
hinni Isten szeretet-csodáját, az örök életet, vagy korlátolt, hitetlen,
kiábrándult, szeretetlen, csalódott,
kővé dermedt szívetek cipelünk
magunkban?

Ünnepi alkalmaink:

Balatonkenesén:

- ☞ **Április 9.** Húsvét vasár-
nap istentisztelet úrvacsso-
rával 10.30 órakor
- ☞ **Április 9.** Húsvét vasár-
nap evangélikus úrvacsso-
rás istentisztelet 15.00 (!)
órákor
- ☞ **Április 10.** Húsvét hétfőn
istentisztelet legátus szol-
gálatával 10.30 órakor

Balatonakarattyán:

- ☞ **Április 9.** Húsvét vasár-
nap istentisztelet úrvacsso-
rával 9 órákor

További rendszeres alkalmak:

- ☞ **Énekóra** mint imádság
keddenként 18 órákor
- ☞ **Istentisztelet** Kenesén
vasárnap 10.30 órákor
- ☞ **Istentisztelet** Akarattyán
vasárnap 9 órákor

**Mindenkit
szeretettel várunk!**

**Áldott
húsvéti
ünnepeket
kívánunk!**

Mert ez a kő végsősoron magát a halált jelképezi. A sírzáro szikla a temetés után egy kifaragott kővátban gurult a helyére, miután az éket elvették alóla. Elmozdításához ezután több férfi ereje kellett. Nagy és nehéz. Mozdíthatatlan.

A legnagyobb hatalom, amivel ember szembenéz: a halál. Amikor ki kell mondani: itt a vége. Nincs tovább. Az út lezárult.

De van tovább! Éppen ez mai ígénk üzenete, a válasz, amit az asszonyok is kaptak kérdésükre: a kő már !!! el van hengerítve.

Szikláink súlyától megnyomorított életünknek, hitetlenségbe vaktult szemeinknek meg kell látnia: kiúttalanság helyett van megoldás, hazug önbecsapások helyett van igazi vigasztalás, félelmekből van szabadulás, kiábrándult kőszívek helyett lehet hitünk abban, hogy a Názáreti legyőzte a halált, és utat nyitott az igazi életre, utat Istenhez. Erről szól ez a mondat: a kő el van hengerítve!

Mert Jézus él. „Nincsen itt, feltámadott.” A balzsamozás áldozatos, de felesleges tett lett volna. Jézus él. Ő nem egy kegytárgy, nem relikvia, nem műemlék, poros régi-

ség, hanem élő, a mindennapjainkban jelen levő, életet adó Úr!

És Jézus szól. Az első húsvéti ígehirdetést az angyal mondta. De minden ígehirdetésen keresztül, azon is, akkor, és ezen is, most, maga az élő Jézus szól.

Szól emberi bűnről, istengyűlöletről: Jézust keresitek, akit megfeszítettetek? Szól Isten kegyelemválaszárol: Nincsen itt, mert feltámadt! Szól arról, hogy mit jelent ez nekünk: meglátjátok őt, előttetek megy Galileába, veletek marad és vezet benneteket.

Végül feladatot is bíz ránk: men-jetek, mondjátok el a többieknek is!

Mert Jézus szeret. Az ő szeretete és szabadítása minden emberit, istenkereső igyekezetet, hitet, jó-

cselekedet megelőző szeretet. A kő már el van hengerítve. Isten elkészítette a szabadulás útját.

A kérdés csak az, észre tudjuk-e venni, felemeljük-e a tekintetünket, és meglátjuk-e, ahogy akkor az asszonyok, hogy a kő el van hengerítve. Ők azon a reggelen a sírbolt, a halál felé mentek, és az élettel találkoztak. A megfeszítettet keresték, és a feltámadottal találkoztak. A te életed merre tart? Zsákutcában forogsz, vagy célhoz érsz? A tékozló fiú hazatalált, és apja tárt karokkal fogadta: Ez az én fiam, aki meghalt, és feltámadott, elveszett, és megtaláltatott.

Vajon a mi szívünkről is elvett-e a kő? Vagy olyanok vagyunk, mint az asszonyok, akik az angyali kijelentés, az átélt csoda ellenére döbbenet és remegve elfutottak, és senkinek sem mondtak semmit.

Hány találkozásunk volt már életünk során az élő Jézussal egy-egy ígehirdetésben, otthoni biblia-olvasásban, ami után mi is úgy mentünk haza, úgy futottunk tovább, mintha mi sem történt volna? Ma ne így legyen! Ámen.

Némethné Sz. Tóth Ildikó

Az ÚR énnékem

*Ha nem őriznél Te, ugyan ki őrizne?
Egészség, betegség Tőled jön, már látom!
De jó a kezeden, másé rosszul esne,
Botodnak, vessződnék jó helye van hátton.*

*Hiszem, meggyógyítod, odatartom hátam!
Sebezz meg, kötözz be, szent kezedre hálás
Csókkal hajolok le, törj csak össze bátran.
Tudom, megépítesz, — e testben lesz szállás.*

*Szentlelked temploma, gazdagság énbenem!
Dús mezővel táplálsz, folyóvízzel itatsz.
Lelkem megnyugtató hatalmas nevedben,
És vezérelsz engem, igaz ösvényt mutatsz.*

*A halál eljöhet, árnyéka vetül rám,
Félelmetes sötét völgyével rémíthet.
De mindenkor várlak, Te légy jelen, Atyám,
Kezed véd ellentől s bő asztalt teríthet!*

*Bűnös fejemre hullt Jézus Krisztus vére,
Felkent szent papjának, az Ő szent népének!
Teljes pohárt iszom, — emlékezetére,
Jósága körülvesz, kegyelméből élek!*

*Az ÚR nekem most is őriző pásztorom!
Követem mint juha, mert hangját ismerem,
Nyilván megengedi, és házában lakom,
Míg a földön élek, szolgállok Istenem.*

*Jó Pásztor, jöjj már el, — Atyám, megígérted,
Hogy eljövök hamar, boldog, aki vár rám!
Hisszük, az ÚR közel, — lehajlítod eged,
Tűzlángban jössz értünk, — őriz meg jó Atyám!*

Gellértfiné Kazi Margit

Húsvét Isten közelében

„Vannak kijelentések, amelyek valamiképpen megrögzülnek a levegőben, s egyszer, egy váratlan pillanatban előkerülnek, megszólalnak maguktól megint, s akkor már van értelmük, mert valami titokzatos közegben kívárták az időt, míg a szellem megérett a befogadásukra.”

(Szabó Magda)

Újra itt a tél. Nagykabát, sál, sapka, meleg cipő. Szállingózó hópelyhek. „Csipcsirip, csipcsirip, itt a tél, fúj a szél.” Jut eszembe a néhány éve látott karácsonyi műsorból a verebek kórusa.

Kicsit aggodalommal tölt el, hogy nem jön a tavasz, pedig számíthattunk rá, hiszen a XXI. századi meteorológusok hónapokkal előbb kisebb-nagyobb hibaszázalékkal publikálják a várható időjárást, de legalább nem ér bennünket váratlanul. Az életünkben sok mindenre felkészülhetünk. A napi rutin, kiszámítható események, munkahelyi és ház körüli munkák, mind-mind kiszámítható pillanatok a mindennapokban. A kiszámíthatatlan, nem várt dolgokra pedig a legjobb tudásunk szerint próbálunk reagálni, és mindent igyekszünk legjobban megoldani.

Kisgyerekként nem értettem, hogy nekünk, keresztyéneknek miért a Húsvét a legnagyobb ünnepünk. Hiszen karácsonykor született meg Jézus, és azért ez mégiscsak nagyobb öröm, mint a halál.

Mekkora utat kellett bejárnom ahhoz, hogy megértsem azt a kegyelmet és szeretetet, amit a kereszthalál adott nekünk. Ettől lett igazán kiszámítható az életünk. Jézus szenvedésével és halálával útlevelet kaptunk az örök életre. És itt nincs hibaszázalék, ez biztos és kiszámítható. Tudunk-e, akarunk-e ezzel a kiszámíthatósággal élni?

„Boldogok, akik nem látnak és hisznek” (János 20,30). Hosszú volt az út, amit bejártam, míg megértettem, hogy a világ, amiben élek, Isten jelenlétét

hirdeti. Nem kell keresnem, nem kell bármilyen emberi vagy nem emberi formában elképzelnem, minden, ami körülvesz az Ő. A reggeli napfelkelte, az erdőszélén szerényen megbúvó ibolyák illata, a Balaton lágyan fodrozódó hullámai, a téli csipős szél és a nyári lágy szellő. Tökéletes világot kaptunk ajándékba, s mit tettünk vele?

Minden évszakban megtalálom a szépséget. Azonban a tavasz a legkedvesebb évszacom. Kisgyermekként remek érzés volt, hogy kabát és meleg pulóverek nélkül szabadon szaladgálhattam a zöldülő pázsiton. Felnőttként elveszek az újra éledő természetben, a zöld ezer árnyalatában, a színes virágokban, a rügyeket bontó fában. Szeretem a mandulafa virágzását, órákig tudok gyönyörködni a halványrózsaszín és a fehér virágokban. Néhány éve Szicíliáig repültem, hogy minél előbb meglátgassam, ahogy virágba borulnak a mandulafák.

De a tavasz nekem már ennél is többet jelent.

Ekkor érzem magam legközelebb Istenhez. A természet újjáéledése szimbóluma az én életemnek. Az életem útlevelébe bekerül egy újabb pecsét, ami emlékeztet arra, hogy Krisztus megfizette az örök életem árát. Nekem erőt, reményt ad húsvét ünnepe. A biztonságot

jelent, hogy az életem Isten kezében van, és nem kell félnem a kiszámíthatatlanság miatt, nem kell aggódnom a mindennapok miatt. Már értem, régóta értem, hogy miért húsvét a legnagyobb ünnepünk.

Kívánom, hogy mindannyian tudjuk olyan feltétel nélkül elfogadni azt szeretetet, gondoskodást és türelmet, ahogy Isten feltétel nélkül nyújtja felénk az örök élet reménységét.

Kívánok mindenkinek áldott, békés ünnepet!

Bollók Gyula
főgondnok

A református temetővel kapcsolatos változások

A Presbitérium megbízása alapján új temetői ügyintézőnk Novák Éva.

Elérhetőségei:

Balatonkenese, Soós L. u. 19.

Telefonszáma: 06-70-413 1543

E-mail: evakenese@gmail.com

Ő végzi az új sírhelyek kijelölését, a sírhelyek nyilvántartását, megváltását, és újraváltását, a temetkezéssel kapcsolatos díjak beszedését, stb.

A 2023. március 30-án tartott gyűlésen a Presbitérium módosította a Temetőszabályzatot, ennek szövege olvasható a temetői hirdetőtáblán, és elkérhető a Lelkészi Hivatalban is.

A Temetőszabályzat melléklete tartalmazza a református temetőben érvényes díjakat, amikben szintén történtek változtatások.

A temetkezéssel kapcsolatos díjakat az eddigi gyakorlatnak megfelelően továbbra is három kategóriára bontjuk:

Az 1. kategória tartalmazza az alapesetben érvényes díjakat.

A 2. kategóriában a kedvezményes díjak szerepelnek, amelyek az egyházfenntartók esetében érvényesek.

A 3. kategória díjai azokra vonatkoznak, akik Balatonkenesén vagy

Balatonakarattyán állandó lakcímmel nem rendelkeznek.

A Presbitérium a temetőfenntartás költségeinek folyamatos emelkedése miatt az 1. és 3. kategória díjait emelni kényszerült, az egyházfenntartókra vonatkozó kedvezményes díjak azonban változatlanok maradtak.

A Presbitérium döntött arról is, hogy azok, akik 2023. december 31-ig csatlakoznak az egyházfenntartók köréhez, és befizetik az évenkénti járulékot, azokra a sírhelyek újraváltása esetén a kedvezményes díjak lesznek érvényesek.

Húsvéti várakozás

Habár a 'várni, várakozni' igéinket elsősorban az adventi ünnepkör kapcsán szoktuk emlegetni, talán nem helytelen, ha mi, mai Krisztus-követők a Húsvét kapcsán is elgondolkozunk azon, hogy mit is várunk, milyen eseményekhez közeledünk ilyenkor, a Nagyhéten. Adventben nem is a 'mire', hanem a 'Kire várunk?' a helyes kérdésfelvetés.

Kisiskolás hittanósként emlékszem, sokszor feltettem a kérdést Joli néninek és Gyula bácsinak: akkor most idáig tartott a karácsonyi öröm? Nagypéntek mindent keresztülhúz?

A válasz természetesen a húsvétban érkezett meg:

„Nincsen itt, hanem feltámadt.” (Lukács 24,6)

Korábban írtam már Bach Máté - és János-passiójáról: a mélyen hívó zeneszerző e gyönyörű műveit hallgatom a Nagyhéten, s ezzel egyidőben válogatom kottáimat az istentiszteletekre, s rendszerezem a mappámba.

Sokszor megesett már velem, hogy tanárként a tavaszi szünet (amely mindig egybeesik a húsvéti ünnepkörrel), a karácsonyhoz hasonlóan, idős rokonaink meglátogatásával, családi együttléttel telik. Emiatt nagyon sokszor csak a nagypénteki istentiszteletet követő néhány óra állt rendelkezésemre a húsvéti repertoár gyakorlásához,

átjátszásához; mindig különös érzés volt a templom magányában a húsvéti örömeinket e sötét nap sötét óráiban játszani.

Ám egyúttal jóleső figyelmeztető: a Nagypéntekkel nem ért véget a történet. Philip Yancey amerikai keresztyén író így zárja egyik könyve utolsó fejezetét: „Egyik ismerősöm nagymamája százötven éves tölgyfák alatt nyugszik egy louisianai templom temetőjében. Sírkövén – kívánságának megfelelően – egyetlen szó áll: „Várakozom”.

Áldott Húsvéti Ünnepeket kívánok!

Sipos Csaba
kántor

Díjazták az akarattjai templomot

Az Év Balatoni Háza építészeti pályázat ünnepélyes díjkiosztóját az új templomban rendezték meg 2023. március 23-án.

A templom a Nők A Balatonért Egyesület különdíját nyerte el, amit tervezője, Szabó György vehetett át.

A házigazdai köszöntőben többek között elhangzott:

Öröm és büszkeség Balaton-akarattjának és a református közösségnek, hogy az Év Balatoni Háza díjkiosztójának helyszínéül az Úr Háza szolgálhat.

A Szabó György által megálmo-

dott és megtervezett templom a Vemévszer, majd a Mozaik Kft kivitelezésében készült el, és 2021. Adventje óta lelki hajléka a helyiek és itt nyaralók alkotta gyülekezetnek.

Lelkipásztorként hadd emeljem ki, hogy számunkra különösen is nagy öröm, hogy azzal együtt, hogy a templom felépült és szolgálatba állt, immár templomos gyülekezetként a lelki épülést, és a közösségben való megerősödést is megtapasztalhatjuk.

Hálásan köszönjük mindazoknak a támogatását és munkáját, akik a templom létrejöttét bármi módon is segítették. Legfőképpen pedig Istennek adunk hálát, mert tudjuk: **„Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.”** (Zsolt 127,1)

Németh Péter
lelkipásztor

EGYHÁZ-FENNTARTÁS

Hálásan köszönjük mindenkinek, aki évenként befizetett járulékával támogatja református egyházunk igehirdető, lelki-gondozó, hitoktatói és kulturális szolgálatát.

Kérjük, támogassa továbbra is munkánkat, vagy kapcsolódjon be új tagként a fenntartói körbe.

A hivatalos egyházfenntartói (tagsági) összeg egy évre 10.000 Ft személyenként, de ettől eltérő mértékű támogatást is köszönettel fogadunk, és az adományozót névjegyzékünkbe felvesszük.

Adományát befizetheti hagyományos **sárga csekken**, amit kérésére postai úton eljuttatunk, vagy pedig **banki átutalással** az alábbi számlaszámra:

Takarékbank
72900013-10001741

Kedvezményezett: Balatonkenesei Református Egyházközség. A közleménybe, kérjük, írja be adománya célját, valamint nevét és lakcímét.

Legyen Istenünk áldása az adakozók életén!